

Sygn. akt IV CSK 129/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa I. Z.  
przeciwko M. Z.  
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 24 września 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt I ACa 361/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala  
wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego; umożliwia zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz sprzyja wnoszeniu przez Sąd Najwyższy wkładu w rozwój nauki prawa. Takie ukształtowanie przez ustawodawcę skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przesłanki te wyczerpująco wymienia art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., tj. potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, w szczególności Sądu

Najwyższego, albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Przesłanka ta ma zatem charakter zobiektywizowany, nie zaś subiektywny, uzależniony od przekonania istnienia potrzeby wykładni strony skarżącej lub działającego w jej imieniu pełnomocnika.

Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze (por. m. in. orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, poz. 51). Zagadnienia wskazane przez skarżących nie odpowiadają tej przesłance.

Skarżąca powołała potrzebę wykładni art. 261 § 1 k.p.c. i art. 266 § 1 k.p.c. stawiając pytanie: „czy uprawnienie osoby mogącej skorzystać z prawa odmowy zeznań w charakterze świadka jest ograniczone terminem, a jeśli tak to jakim?”, uzasadniając swoje wątpliwości brakiem regulacji w tym zakresie. Nie przedstawiła jednak stosownej argumentacji jurejdycznej, uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przytoczonych powyżej przepisów lub istnienia obiektywnej potrzeby ich wykładni, a przede wszystkim nie wyjaśniła jaki jest związek sprawy z przedstawionym zagadnieniem prawnym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

Pozwany nie domagał się odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak również nie przytoczył żadnej argumentacji, która mogłaby zostać uwzględniona przy podejmowaniu w tej sprawie właściwego rozstrzygnięcia co do skargi kasacyjnej. Nie było zatem podstaw do uwzględnienia wniosku o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego stosownie do art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 109 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.